

čímž úkon odevzdání peněz pro obdarované přenesl na žalovanou, v jejíž majetnosti tyto peníze se až dosud jako zápůjčka nalézaly. Ježto forma notářského spisu jest podle zákona ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. zák. pro slib darovací předepsána za tím zákonodárným účelem, by se pře-
dešlo neuváženým darům, této formy se však nevyžaduje, když dárce darovací úmysl ihned provede skutečným odevzdáním věcí, poněvadž již takové odevzdání chová v sobě doklad dobře uváženého úmyslu darovacího, jest zkoumati, zda ve shora naznačeném postupu lze shledá-
vati aspoň odevzdání symbolické, které dle shora citovaného judikátu jest míněno. V tomto judikátu se klade na to důraz, aby úkon odevzdání byl zevně smysly zjištělný a tak uzpůsoben, by z něho bylo patrné, že předmět darování má býti ihned převeden do držby obdarovaných. To-
muto požadavku vyhovuje postup prvním soudem zjištěný, neboť projev žalobcův stal se v přítomnosti otce i matky obdarovaných dětí, která byla zároveň dlužnicí a měla jaksi darované peníze ve své majetnosti, a dále i v přítomnosti osoby cizí. Projevem, jenž byl otcem těchto dětí i matkou jejich (žalovanou) přijat, žalobce prohlásil, že splacení peněz těch od žalované zpět nežádá, se jich tedy ze své majetnosti zříká a při-
kázal zároveň žalované, aby je přímo pro děti uložila, čímž uskutečnění daru, to jest skutečné odevzdání jeho do majetnosti obdarovaných dětí dal do rukou a počínu žalované. V těchto okolnostech dlužno právem spatřovati předpoklady symbolického odevzdání, jak se o něm citovaný judikát dle příkladů tam obsažených zmiňuje, a poukazuje-li žalobce na to, že šlo nanejvýš jen o pouhý příkaz (mandát) kdykoliv odvolatelný, nelze mu přisvědčiti a bylo by na to odvětiti, že na věc pohlížeti lze spíše jako na poukaz po rozumu § 1400 a násl. obč. zák., který, byv žalovanou oproti otci dětí jakožto asignatářů přijat, stal se pro žalovanou závazným a pro žalobce neodvolatelným (§§ 1402 a 1403 obč. zák.). Z těchto úvah nelze tedy žalobní nárok uznati oprávněným a bylo tudíž oprávněnému rekursu vyhověti a usnésti se, jak shora naznačeno.

Čís. 6981.

Pojem kontokorentního poměru.

Pro exekuci na pohledávky z kontokorentů neplatí předpis §u 296 ex. ř., nýbrž předpisy o zabavení peněžitých pohledávek vůbec podle §u 294 ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1927, R I 258/27.)

Soud první stolice povolil zajišťovací exekuci zabavením pohledávání, které prý má povinná strana ze vkladů na běžném účtu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Vymáhající strana domáhala se povolení exekuce zajišťovací zabavením pohledávání povinné straně příslušejícího proti bance Č. ze vkladů a kontokorentů, vydáním záповědi platební a zákazu vybrání poddlužníkům a straně povinné. Než exekuce na vklad přípustna jest jedině způsobem předepsa-

ným v §u 296 ex. ř., totiž že výkonný orgán zabaví dotyčný cenný papír pokud se týče legitimační papír sepsav o tom protokol a složiv ho u soudu. Co platí o pohledávkách ze vkladu, platí i o pohledávkách z kontokorentů, pokud jsou vedeny o vkladech peněz. Třeba tudíž bližšího označení jednotlivých pohledávání.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud jím byla pro vymáhanou pohledávku s příslušenstvím povolena exekuce zabavením pohledávání, které prý má povinná strana z kontokorentů.

D ů v o d y:

Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce zabavením pohledávek z kontokorentů, protože o pohledávkách z kontokorentů, pokud jsou vedeny o vkladech peněz, platí totéž, co platí o pohledávkách ze vkladů, že totiž exekuce jest přípustna jen způsobem předepsaným v § 296 ex. ř., podle něhož výkonný orgán zabaví cenný, pokud se týče legitimační papír, sepsav o tom protokol a složiv jej u soudu, takže při zabavení pohledávek z řečených kontokorentů jest třeba bližšího označení jednotlivých pohledávání. Rekursní usnesení vychází z mylného skutkového předpokladu, že jde o pohledávky z kontokorentů, jež jsou vedeny o vkladech peněz. Pro předpoklad ten není v exekučním návrhu podpory, neboť exekuční návrh o kontokorentu, vedeném o vkladech peněz, nemluví. Pokud se tudíž napadené usnesení opírá o tento mylný skutkový předpoklad, je samo mylné a mylným jest i důsledek z něho vyvozený. Jinak nutno přihlížeti k podstatě pojmu kontokorentů, pojem ten je v četných rozhodnutích Nejvyššího soudu — celkem v souhlasu i s vedoucími díly písemnictví — vyhraněn v ten rozum, že kontokorentní poměr je tam, kde podle souhlasné, byť mlčky, konkludentními činy projevené vůle stran, spolu v obchodním spojení jsoucích nemají pohledávky a plnění jedné strany býti samostatnými pohledávkami a plněním, které by bylo ve vztahu k jednotlivým pohledávkám a k plnění druhé strany, nýbrž pohledávky a plnění stran mají býti články jednoho celku, které přijdou v úvahu až při vzájemném účtování, při kterém na jevo vyšlé saldo té které strany bude samostatnou pohledávkou (srv. rozh. č. 5850, 5788 sb. n. s.). Uskutečnění pohledávky té není podle jejího vzniku i její povahy nikterak závislé na držení papíru, snad výtahů z obchodních knih, z něhož by bylo vypočtené saldo zřejmé neb pod. Naopak, oprávněný může s pohledávkou z kontokorentního salda úplně beze vší újmy pro hladký vývoj obchodu libovolně nakládati, i když není v držení papírů o ní, jako s každou jinou pohledávkou. Neplatí tudíž pro exekuci na pohledávky z kontokorentů předpis § 296 ex. ř., upravující exekuci na výplatné papíry, nýbrž předpisy o zabavení peněžitých pohledávek vůbec podle § 294 ex. ř. Slušelo proto v mezích dovolacího rekursu obnoviti usnesení první stolice.

Čís. 6982.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).